

ΟΙ ΝΕΚΡΟΙ ΤΩΝ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΗ

ΜΕΝΟΣ ΦΙΛΗΝΤΑΣ

(Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ—Ο ΠΟΙΗΤΗΣ—Ο ΓΛΩΣΣΟΛΟΓΟΣ)

ΕΘΑΝΕ, λοιπόν, και ο Μένος Φιλήντας, ο λαμπρός γλωσσολόγος, ο καλός λογοτέχνης, ο αγαθός φίλος, και ο κόσμιος των γραμμάτων πενήτι για το χαμό μας εξαιρετικής μορφής της νέας μας φιλολογίας.

Γεννημένος στην Λοιάκη της Κυζίκου, στα 1870, έσπούδασε στην Πόλη και διετέλεσε δάσκαλος στα Ελληνικά σχολεία της Τουρκίας, όπου δύο φορές φιλοκρίστηκε για την εθνική του δράση. Στα 1913 ήρθε στην Αθήνα και έλαβε μέρος σε όλους τους γλωσσικούς αγώνες του δημοτικού. Από τα επιστημονικά του έργα ξεχωρίζει η Γραμματική της Ρωμαϊκής Γλώσσας, δίτομη, και η Γλωσσολογία και Γλωσσολογία Έλληνική.

Και από τα λογοτεχνικά του : «Στά Βονιά της Χαλκιδικής», «Οι Θρόνοι των Αιώνων», «Οχτάδες», «Παιδί του Έρωτος», «Τρωάνας». Η πρώτη του γραμμά με τον Φιλήντα γίνακε στα 1919, όταν έπαυσα συνεντεύξεις με τους λογίους για την εφημερίδα «Αθήνας», εξεφορήθη του αίνουτου γλωσσικού ζητήματος. Ο κόμος τότε διασκέδαζε πολύ, αλλά και πολλά διδάσθη. Ο Φιλήντας τα είχε τεκονοράτα, με κέφι και θυσιαστική Ανατολίαν. Η γνώμη του μάλιστα έκινε έγναν αιτία να φουκτώη νέος καννάς με τον καθηγητή της Γλωσσολογίας κ. Γ. Χατζηδάκη (που ο ίδιος τον έλεγε «Χατζηρόδο»), και ο άρχιλος τον Ψυγάς να του γράψη θεματούχια γράμμα από το Παρίσι : «Μπράδο, μορέ Φιλήντα ! «Αφερμι Ι»...

Ο κανένος ο Φιλήντας μου τόνειξε, γενιότος καμιά :

—Κύττα, αυτό είνε διάλογοι !...

Τον Φιλήντα τον είχα συνεντεύξει στο περιήριο φιλόλογο καφενείο «Μαύρος Γάτος», πίσω από την Έθνική Βιβλιοθήκη, όπου μαζεύονταν και νιωρίζαν νύχτα και μέρα δλοι οι νεαροί γάτοι της φιλολογίας, βράζοντες μάλιστα και άμύνονο περιόδικό και άγνοιάζόμενα να βγάινον ο ένας τα μάτια του άλλου σε άτελειώτους καννάδες, με σασημάτα ποτηριών και κεφαλιών. Μεταφέρο ένα κομμάτι από τη συνομιλία μου έκινη, την αληθογήνη :

«Στο «Μαύρο Γάτο» συναντώμεν και τον κ. Μένον Φιλήντα, τον γραμματικό της «Ρωμαϊκής Γλώσσας»... Χοντρός, ξανθοκόκκινος, την βλοή αγαθός, γράφει και ποιητά, «Οχτάδες» τιλοφορούμενα, δι' ο και «Οχτάδες» ίπτο του κ. Δημ. Ταχτοπούλου έπαινοιάσθη. Ο κ. Μένος Φιλήντας θέζεται να μās άμύληση μετ' όρχης και...μένους, ό-πό τον δον να τα γράφονμε εκεί, ένώπιον του, ες το γλωσσικών τον σύστημα. Λεζόμεθα και άρ-ζιζόμεν.

—Εδιαβάσατε τη συνέντευξή του κ. Χατζηδάκη ;
—Νάσκει. Ο κ. Χατζηδάκης είνε έπιστημονας, και την έπιστημονική του δουλέια είνε έγώ σε θέσι να την έχτιμήσω καλύτερα από κάθε άλλον. Ο κ. Χατζηδάκης τημήθηκε ίσα-ίσα για τη δουλέια που έχει κάνει άπάνου στη Δημοτική γλώσσα. Όλοι έμεις κ' άλλου είμαστε μαητάδες του. Όμως όταν πρόκειται για την πραγματική εφαρμογή της Δημοτικής, ό κ. Χατζηδάκης πέφτει όξω...έν-δόξως !...

—Α, κύριε Φιλήντα ! Το «εν δόξω» είνε της καθαρεύουσας...

—Μά αυτό είνε ότο.

—Per ridere ? (για γέλια !)

—E per piangere (και για κλάματα)... Ντοίνουσε, έλέγαμε για τον κ. Χατζηδάκη : Μοιάζει σαν ένα μναδόρο, που ανακάλυψε ένα πολύτιμο μέταλλο, που έφουσε την άξια του, που το πανάει, με άπό-στερα φωνάζει : «Γιά το Θεό, μην το μεταχειριστήτε το μέταλλο του-τό !... Χάιντε, παιδί μου, γράφτε !...

—Το γράφονμε και έπίτα τον έρωτώμεν :

—Είνε μια ή Δημοτική, κύριε Φιλήντα ; Γιατί ο κ. Χατζηδάκης μās έρωτήσε : «Όταν λέγομεν Δημοτική, τίνος δίμου ;»

—Τέτοια μών έρωτήσι περμένα μονάγα από ένα αλιόκο. Σ' όλες τις χόρες του κόσμου, και σε όλες τις έποχές, ή ζωντανή μιλούμενη γλώσσα έχει από χώρα σε χωριό πάντα λεχτικές και φτογνικές διαφορές. Μά αυτό δέν μοδιζει τους συγγράμους μιάς χώρας, ένός έθνου, μιάς φυλής, να γράζον την εθνικά τους γλώσσα...

—Καταπιστή !...

—Όπως τους κανών ! άπαντά ό αγαθός γλωσσολόγος, γελώντας ήχηρά. Άκόμη και με κάτση !...

Στο καφενείο του «Μαύρου Γάτου» ή όρες περνοίν διασκεδαστικές. Η άμύοφα είνε γενική από κανών, ταύρανος και όμοκαταλήξ. Μεροί από τους ποιητικούς γάτους έξακολουθούν να καταγινοται με την ύπόθεσι του Άριστίου και την άπεργία του κ. Γρ. Σεντοπούλου... Έμεις οι δύο όμως είμαστε πάντα στη γωνιά μας και συνε-

ζιζόμε τη γλωσσικουθέντα μας, ύποβλεπόμενοι.

—Τό λοιπόν, κύριε Φιλήντα : Μερικά λεπτομέρειες για το γλωσσικό σας σύστημα. Παραδείγματος χάριν, πός λέγονται τά φωνήεντα στη Γραμματική σας ; Λαλούμενα ;

—Έφρανας άλγεινοτάτης έμοι μερίμης !...

—Τί τούτο, ό λώστε ;

—Στην έποχή μας, τούτο ήτανε όλότελα καλλιάρό. Γιατί έτοι μιλούσαν έφτόνοι οι άνθρώποι. Τό λοιπόν, ό όρος φωνήεντα πλάστηκε άπό τους Άλεξαντήριους γραμματικούς, που δέν είχανε οι κατοροφίκοι καμιά γλωσσολογική μόρφωσι.

—Αμ, τί είχανε ;

—Την κακή τους τη φλάσα... Έγώ, όταν προφέρω το α, μπορώ να τό πώ φθουρίσά, που είνε τέλειο α, χωρίς ναίνε καθόλου φωνήεντο. Μά όταν λέω το ορρο ή το ζέζεζε μωρό να ζεταβανούσο το «Μαύρο Γάτο». Αυτό είνε τά φωνήεντα. Για να πής τον έπιστημονικό όρο, πρέπει να πής τά φωνήεντα «άφωριτας», γιατί όταν τά προφέρουμε δέν τά τρέβομε...

—Στό γουδί ;

—...Στά στοματίσια μας όργανα, συνεχίζει ό κ. Φιλήντας. Και τά σήμαφονα τά λέω έγώ τριβάνενα, γιατί μόνο τριβοντάς τα στον οφάνισκο μας τά προφέρουμε... Χάιντε, γράφτε !

Τό γράφονμε κ' αυτό, και προφουόμε :

—Υπάροχον και μισότριά, κύριε Φιλήντα ;

—Κά ! γά ! γά !... Και βέβαια ύπαροχον : Οι ύποταξτικοί φτόγγοι των νεοελληνικών διητόγγων, π.χ., «αλλάξ», «καθαρευοισαίνους» κλπ. Έξαινό το γάφον με μισότριά... Λοιπόν οι καθαρευοισαίνοι είνε δλοι...μισότριά. Κά ! γά ! γά !... Γράφτε !

Άήνημε τη Γραμματική και μιλίμε για τη Λογοτεχνία : Λιγμένα, ποιήμα, κριτική. Ο κ. Φιλήντας μās πληροφορεί ότι έχει τη χρυσιανή ύπονοιη να τα διαβάξη όλα.

—Έγώ διαβάξω όλους τους νέους μας συγγραφέους.

—Μέ πεταχίλι ;

—Τους έχω όσον στη βιβλιοθήκη μου, και δειμένους.

—Σωστά, Λοιπόν ;

—Τό λοιπόν, διαβάζοντάς τους, έχτιμό στον καθένα ότι έχτιμήσω και μάλιστα συνήθως μονάγα τά προτερημάτα τους να ξεχωρίζω και ναίν τα σκούφω σαν τελήλως... Χάιντε, παιδί μου, γράφτε !...

—Και για τ' Αναγνωστικά βιβλία τί φρονίτε, κύριε Φιλήντα ;

—Αν και δέν είνε γραμμένα στη γλώσσα μου, δίως ναί με καλή άρχη. Ο Κορσής, που θεμέλωσε την καθαρεύουσα, σήμερα δέ διαβάξεται εύγάριαστα. Ός τόσο, ή καθαρεύουσα μιά φορά έφτασε στον Καντισμό. Έτσι κ' ή Δημοτική έφτασε να γράφεται, φταίνε να διδάχεται. Άφου ο νεοί θα σπάσουν...

—Βέβαια, οι νεοί θα τά σπάσουν όλα.

—Και τά δισμιά της γλώσσας των Αναγνωστικών και θα καταντήσουν στη γλώσσα τη δική μου. Αυτό δείχνει ή ιστορία, από ζητάει ή Έξέλιξη, αυτό θα γίνη... Γράφτε, είνε σπουδαίο !...

—Άμην, κύριε Φιλήντα.

Και με την προηγήτη αντί, άήνημε τη γλωσσικουθέντα και τη-γνοίμε σε άλλο φέλον ζήτημα : Τό Άριστίο. Ο αγαπητός κ. Φιλήντας μορφάζει περιφρονήτικώς.

—Αν βγάλουμε όξω τό Άριστίο, άπαντά, τους άλλους Άριστίους δέν τους διάβισα πρέξ μου. Μά για να μην τό δώσουνε του Σεντοπούλου ή του Μαλακιάση, άθροπος με άξια, πάει να πη πός δέν νοιού-θον την άξια.

—Πώς θα τό λέγαμε τό Άριστίο στη γλώσσα σας, κ. Φιλήντα ;

—Φαγολότι ! Οι άρχαίοι άριστον λέγανε τό φαί. Σάμπος κ' έδώ δέν παίζονε όλο και τά δύο χλιάρια που τοίμασε κάθε άριστός ;

Νά, λοιπόν, μια έτυμολογία της λέξου, που κανείς άλλος δέν την είχε σκεφθή. Και ό Άρτακίμος γλωσσολόγος, μ' ένα σαρόδνιο γέλιο, έπισφραγίζει τη συνομιλία μας.

Από την παραπάνου συνομιλία γίνικαμε φίλοι με τον αληθογήνη Φιλήντα. Έρχότανε συχνά και μ' έβρισε στην Έθνική Βιβλιοθήκη. Ένα φεγγάρι, τον είχε ταμτήσει και ό ποιητικός όστρος — ή ένολη-μιτή αυτή άλογόμικτα του Πηγάσου — και τότε είχε τις τόλμες γεμάτες στιχογραφήματα. Τα καλύτερα όμως είνε ή όχτάστιξες στροφές, που μάζεψε και σε βιβλιακό. Σ' αυτές παιγνίδζον όλα τα συνασθί-ματα της αγαθής ψυχής του : Ο γλυκόθυμος έρωτισμός, ή Ανατολί-τικη φιλοσοφία για τη Ζοή και τό Θάνατο, ό σκεπτικισμός του για τά έργα και τις ήμέρες των «συνανήθρώπων» του και των συμπολεμιστών

Ο Μένος Φιλήντας (Σκίτσο του κ. Πρωτοπίτη)

του στον ύπελειοτο γλωσσικό άγωνα. 'Από τις «Ουτάδες» του ξεχωρίζω την ακόλουθη, που θυμίζει 'Αραβικό παραπάνω :

Στης ζωής τις έρημες, γκαμήλες, πλούσιες, φτωχές, γραμμή δεμένης, πενήνης, βαρσοφορημένης από κοινωνικές ασπίδες.

Και ταύτο, που έχει άραχτο λειψιά και σκέψη :

«'Ελα, της νύχτης κι' άρουακράσο τ' άφθόνη, που γοργά διαβαίνει, κι' άπ' τ'α κηκάτα δάχτυλά σου κέρνα μηλίτη άφάρτο. Μένει

Οι έρημες τελειωμό δέν έχουν, μα εκείνοι που πέσουνε από δρόμο καθίζουν το φορτίο στον ώμο τών πιο μικρών, που αυτόμα τρέχουν

ή αόγη τών πόθων λίγη. 'Απλώνει εμά πρό τ' 'Αγνιστο τ' άφθόνη φερά, για κεί που θά τό φέρη το περνούμε.—Πού; Ποίος ξέρει ;...

Ο Φιλίντης ήταν πολύ αγαπητός στους λογοτεχνικούς κύκλους. Στά γραφεία των περιοδικών και έφημερίδων που έσχημαζε, πάντα διάβαινε τον τρόπο να διασκεδάση τους φίλους του με κάποιο άστείο από την ύπελειότητα λαϊκή άνεκδοτολογία της 'Ανατολής ή και με κάποιο πεπερατό χωριού από εάρτοίνα που λέγονται, μα, μα δέν γράφονται, πανάθεμά τα !...» Όταν ήρθε ο Ψυχάρης στην 'Αθήνα κ' έκανε την ιστορική διάλεξη του στο Θέατρο Κοτοπούλη, ακούτησε άξανα μια φωνή από την γεμάτη ως πέλα αίτια :

—Έλασε μαλλιαροί και προδότη !...

Στην άδελούποτη αυτή φωνή κάποιος καθαρευσιότανος, σηκώθηκε βουερώ, από την αντίθετη πλευρά του Θεάτρου, ή χαμηλή του Φιλίντα :

—Πες τους τα, μοιρέ Ψυχάρη ! Βάρους κατακάβαλα !...

Οι δημοκρατίες χειροκροτήσαν, ο άδαδης της καθαρευσιώσας έφυγε, και τό επεισόδιο σταμάτησε εδώ. Μα στο τέλος, ο Ψυχάρης έστρεψε τό χέρι του πιστό μαθητή του :

—Μαράθο, μοιρέ Φιλίντα, άσίρη μου !...

Στά τελευταία αυτά χρόνια, ο Μένος Φιλίντας, συνταξιούχος πειλά, ζούσε — τραβηγμένος από την κίνηση, έξ αιτίας της ημιπληγίας του — σ' ένα γραφικό σπίτι, στη Νέα 'Ιωνία. 'Ηταν όμως πάντα φιλόσοφος, κατεστράς, και καταγινόταν να ανακινήσει τη σκορπισμένη σε τούτους περιοδικών επεριοσία των — όπως έλεγε — και να την άποθησαφίση σε βιβλία. Δέν υπάρχε άμφιβολία πως οι κληρονόμοι της πνευματικής του αλήτης περιουσίας θά φροντίσουν γά την περισυλλογή της, συμπληρώνοντας έτσι τό έργο του άλημονήτου διδασκάλου.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΔΑΦΝΗΣ

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

Οι πρόσκοποι στην 'Αγγλία ά-νέρχονται σε 480.370.

—Σ' όλη δέ την Βρεταντική αὐτοκρατορία σε 871.025 και σ' όλο τόν κόσμο σε 2.269.545.

—'Η κακή ποιότης της μετάξης, ή όποια παρατηρείται σε μερικές γυναικείες κάλτσες που σχίζονται με τό παραμικρό, όφειλεται στην...δυσπεψία του μεταξοσκώληκος την ώρα που κλώθει τό κουκούλι του.

—'Ενας Σουηδός έξερευνητής ανακάλυψε έσχατως ένα κοπάδι από μπλε πρόβατα σ' ένα όροπέδιο της έπαρχίας Τσε-σούαν, στην Δυτική Κίνα, εις ύψος 3.000 μέτρων.

—'Η 'Αγγλικές σιδηροδρομικές εταιρείες έχουν σήμερα σ' έ-νέργεια 21.000 άτμομηχανές και 1.381 ηλεκτροκίνητες.

—Τό ισχυρότερο ηλεκτρικό ρεύμα παρήχθη άπ' τόν γιγαν-ταίο ύδροηλεκτρικό σταθμό της Μασσαχουσέτης.

—'Ηταν έφτά εκατομμύριαν δόλτ.

—Τό άλφάβητο τών 'Ερυθροδέρμων, παρά τα 66 γράμματα που τό άποτελούν, είνε τό πιο άπλό άπ' όλα τ' άλφάβητα του κόσμου.

—Πολλά παιδιά κατορθώναν και τό άποστηρίζαν μέσα σε μια

ΤΑ ΕΠΙΣΗΜΑ

Η ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑ ΤΩΝ ΧΑΛΙΦΩΝ

'Επίσημες 'Αραβικές πηγές βεβαιώνουν ότι οι χαλίφαι της Βαγδάτης έκαναν τέτοιες σπατάλες στην εποχή της άκμης των, ώστε μόνο για τό φαγητό τους εοθεύοντουσαν πολλά έκατομύρια άγνάγια. Για να λάβετε μια ιδέα, άρκει να σάς αναφέρου-με ότι 4.000 έλθεςτες έθραζαν μερόνυχτα στά μαγειρεία τους για τό φαγητό του πολυπληθούς προσωπικού. 'Επίσης κάθε μέρα έσφαζαν 500 βώδια, 3.000 πρόβατα, κι' άναριθμητα όρνιθια. 500 ειδικά κυνηγοί και 500 φαρδάδες έργάζοντουσαν άποκλει-στικά για τό παλάτι, κι' άπ' τούς 30 χιλιάδες φάρδους της τό-λευας, οι 7 χιλιάδες έψηναν ψωμί μονάχα για την ύπηρεσία του χαλίφου!...

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΘΕΑΣ ΤΥΧΗΣ

37^η ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΟΥ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ ΜΑΣ

(Οι κερδίσαντες άριθμοί)

Στις 6 μ.μ. της περασμένης Τετάρτης 8ης Αυγούστου έγινε εις τή Γραφεία μας ή 37^η κληρώσις διά την διανοήν τών δώρων του 'Εβδομαδιαίου Λαχείου του «Μπουκέτου», παριστάμενον πολλών δημοσιογρά-φων και έκλεκτου κόσμου. 'Από την κληρωτίδα, εις την όποιαν ελζον τεθή όλοι οι άριθμοί, οι δημοσιευθέντες εις τή φύλλα του «Μπουκέτου» άνευσηθησαν κατά σειράν οι έξής άριθμοί :

Ο άριθμός 1531, ό όποιος κερδίζει δλόκληρον τήν σειράν τών βιβλίων της Βιβλιοθήκης του «Μπουκέτου».

Οι κάτωθι έννέα άριθμοί, οι όποιοι κερδίζουν ανά έν βιβλίον του πε-ρασιμένου μυθιστορηματος του Πάωλ Φεβάλ «Ο Καλετής Φάντασμα» : 7423, 11521, 18666, 19572, 23311, 11332, 13123, 25899 και 17685.

Επίσης πάντες οι άριθμοί οι λήγοντες εις 31 (ήτοι εις τή δύο τε-λευταία ψηφία του 1ου άριθμού 1531), κερδίζουν ανά έν 'Ημερολόγιον του «Μπουκέτου», της άρεσκείας τών τυχερών άναγνωστών μας.

Λόγω βλάβης του άριθμητήρος, ή 38^η κληρώσις δέν θά γίνη. Δια-βάσατε κατωτέρω τήν κωνοτομίαν του 'Εβδομαδιαίου Λαχείου του «Μπουκέτου».

ΟΙ ΤΥΧΕΡΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΩΡΑ

Οι κ. κ. Δ. Κομπορόζος Σερβία, Μ. Παπαγεωργίου Θεσσαλονίκη, Πέτρος 'Αρκετινός 'Ενταύθα, Στεφανία Παπαγεωργίου και Κ. Βλά-ζιος 'Ιωάννινα, Γ. Ρεμπάκος Βενιζέλον 3 Πειραιώς, 'Αθ. Νικολαΐδης Σαρωμαγκιά, Π. Δήμητρας Δράμα, Ι. 'Ιορδανόπουλος 'Αιπειλόκηποι, 'Αργ. Τριφιλιου 'Ενταύθα, 'Ελ. Κάβουρα Σερρών 21 'Ενταύθα, Κ. Πο-λυδόλας Χίος, Ν. Ζήτας Βόλος, Ν. Γά-τος 'Ιτέα, Θ. Δεσποτάκης Βούλαργη 28 Πειραιώς, Σάσα Παπαδημητρίου Μυ-τιλήνης 3 'Ενταύθα, Εύστο. Σχοριδής Δράμα, Στ. Καλλινάς Κέρκυρα, Στέφ. Παπαγεωργίου 'Ενταύθα, 'Ιω. 'Ιορδανό-πουλος 'Αιπειλόκηποι, Ι. Τριμιπέλας Λαφίον, Πέτρος Δήμητρας 'Εθν. 'Α-μυνα Δράμα, έκέρδιζαν ανά έν 'Ημερο-λόγιον του «Μπουκέτου».

ΜΙΑ ΑΝΑΚΑΙΝΙΣΙΣ

ΤΟ ΕΒΔΟΜΑΔ. ΛΑΧΕΙΟΝ ΜΑΣ ΓΙΝΕΤΑΙ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ

Τά Λαχεία μας ελζαν τόσο μεγάλη έ-πιτυχία, τόσο ευχαριστήμενοι και κωνο-ποτήμενοι ήσαν οι άναγνωστα μας ά-πό αυτά, ώστε τό «Μπουκέτο», έν τή έπισημία του να γαρή άντάξιον τών προσδοκίων των και να τούς ευχαριστήση άκόμη περισσότερο, ά-νακαινίζει από της 15ης τρέχοντος μηνός Αυγούστου τό 'Εβδομαδιαίον Λαχείον του.

Έτσι τό Λαχείον αυτό γίνεται 15ήμερον, με τακτικά κληρώσεις και πλούσια δώρα, γά κυρίους, κυρίας και δεσποινίδας, γά μικρούς και μεγάλους.

Τό δελτίον του 15ήμερου Λαχείου θά δημοσιευέται στό 8ιο μέρος του φύλλου, που δημοσιευέτο έως σήμερα, άτάξ του 15ήμερου, έ-βδομάδα παρ' έβδομάδα δηλαδή.

ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΗΣ 1ης ΚΛΗΡΩΣΕΩΣ

Κατά την 1ην κληρώσιον του Δεκαπενθήμερου Λαχείου μας, ή όποια θά γίνη, ως αναφέρομεν καί άνωτέρω, την 15ην τρέχοντος και ώραν 6ην μ.μ. εις τή Γραφεία μας, θά δοθούν ως δώρα τά έξής :

- Ο 1ος άριθμός θά κερδίζει δραχμάς 500.
 - Ο 2ος άριθμός ένα άρωμα «Rigaud», έκ του Μυρωπαλείου Μαθησιπούλου.
 - Ο 3ος άριθμός 25 ξυριστικές λάμες «Radium».
 - Ο 4ος άριθμός ένα κουτί πούδρας «Rigaud» έκ του Μυρο-παλείου Μαθησιπούλου.
 - Ο 5ος άριθμός ένα ημιπλό γραφείου Βοημίας.
- Και ό 6ος άριθμός μία σειρά τών βιβλίων της Βιβλιοθήκης του «Μπουκέτου».

Επίσης οι άριθμοί οι λήγοντες στά δύο τελευταία ψηφία του 1ου ά-ριθμού θά κερδίζουν από ένα 'Ημερολόγιον του «Μπουκέτου», του έ-του που θέλουν οι κερδίζοντες ή ένα βιβλίον της Βιβλιοθήκης μας, της αήτης αξίας με τό 'Ημερολόγιον.

Οι κερδίζοντες άριθμοί της 1ης κληρώσεως θά δημοσιευθόν στο φύλλο της 23ης Αυγούστου.

